

MAUD ANKAOUA

Titlul original din limba franceză:
Kilomètre zéro. Le chemin du bonheur
© 2017 Groupe Eyrolles, Paris, Franța

© 2019, Didactica Publishing House, București, România

Creative

este marcă înregistrată Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru versiunea în limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă sau stocată
fără acordul editurii.

Editor coordonator: Florentina Ion

Redactor: Teodora Zaharia

Corector: Lorina Chițan

DTP: Mihaela Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANKAOUA, MAUD

Kilometrul zero: drumul fericirii: roman / Maud Ankaoua;
trad.: Anca Măgurean. – București: Didactica Publishing House, 2019
ISBN 978-606-048-015-0
I. Măgurean, Anca (trad.)

821.133.1

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Munteania Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București

Comenzi și informații:

telefon/fax: +04 21 410.88.14/+04 21 410.88.10

email: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

ISBN: 978-606-048-015-0

Kilometrul zero

Drumul fericirii

Traducere: ANCA MĂGUREAN

Creativă publishing
ROMAN

Cuprins

Regret sau remușcare?	9
Cu ochi de copil	29
Cap sau pajură	47
Noroc sau ghinion	53
Refuzul priorității	65
Spirit pozitiv	79
Suspendat	95
Mânia mea dragă	111
Carte de vizită	129
Realitate trunchiată	137
Energie frumoasă	153
O alegere: două uși	161
Unitatea absolută	179
Începând de acum	197
Kilometrul zero	211
Intuiția	231
Cocktail	245
Oglinda	257

O zonă de umbră.....	269
Trădare	283
Iertarea	299
Zborul	309
Un nou punct de plecare.....	313
Epilog.....	325
Drept încheiere.....	327
Multumiri.....	331

Regret sau remușcare?

Este nevoie de mai multă forță de caracter pentru a înțelege un adversar decât pentru a-l învinge.

Sébastien Provost

Am cheamat un taxi și am traversat Parisul până la Panteon. Nu mai fusesem în acest cartier de cinci ani, de când am avut ultima activitate la Școala normală superioară (ENS). Din lipsă de bani, alesesem să facem lobby direct în cele mai bune instituții de ingineri care doreau să atragă o mulțime de minți supradotate în fabrica pe care o creasem: un start-up de genii în care mi-am petrecut fiecare oră de opt ani încoace cu mintea trează, sperând la un miracol. Sarcinile mele de director finanțiar s-au extins rapid: director juridic, director de resurse umane, director de filială, învățam tot ce se putea, până la saturăție.

Mai aveam puțin timp la dispoziție să termin toate dozarele și să mă bucur, în sfârșit, de câteva zile de vacanță. Ca în fiecare joi, am plecat de la birou mai devreme ca să mă duc la sală. Aveam în program 90 de minute de alergat pe bandă... Jumătate din timp l-am petrecut visând, cu un aer detașat în fața celor care succedau la aparate. Și apoi mi-am adus aminte că mai aveam de făcut ultimele cumpărături pe internet.

Oare ce era atât de urgent de insista Romane? Nu mai știam nimic de ea de un an de zile.

— Maëlle, trebuie să stăm de vorbă, te aştept pe strada d'Ulm la numărul 26, mâine la ora 10.

— Ce se întâmplă? Nu poate aştepta până în weekend?

— Nu, chiar e urgent. Vino! repetase ea pe un ton sec. Apoi încheiase cu o voce tandră, aşa cum știa atât de bine să o facă, înainte de a închide, fără să îmi asculte argumentele.

După ce am rămas fără grai un moment, am încercat să o sun înapoi, dar mi-a răspuns robotul. Până la urmă i-am trimis un mesaj: „E complicat pentru mine mâine. Ce zici de un brunch duminică la Angelina?“ Obișnuiam să ne povestim viețile la un mic dejun întârziat în această ceainărie celebră sub arcadele de la Tuileries: urgențele noastre, decepțiile noastre, poveștile noastre amoroase, mai ales poveștile amoroase! Mi-a răspuns imediat printr-un alt mesaj: „Trebue să vorbesc cu tine, contez pe tine, draga mea prietenă!“

Romane nu era deloc genul care cerea ajutor. Era o libaneză de 34 de ani care se impunea prin înălțimea și statutul ei. Viața nu o crucea, dar fiecare greutate o făcuse mai puternică, precum o fractură întărâtă în locul unde fusese rana.

Ne-am cunoscut la Facultatea de științe politice. În cele din urmă, ea a ales să fie medic. Știa totul despre mine și îmi spusese multe despre ea; eram nedespărțite. Niciun suiect nu era tabu între noi, cu excepția copilăriei ei la Beirut despre care îmi vorbise doar într-o noapte, când am avut una dintre escapadele noastre clandestine. Vorbise despre evenimente care mi se păreau din alt secol: despre război, bombe, teroare... apoi nu a mai revenit niciodată asupra trecutului ei. Forța și curajul pe care le degaja mă fascinau.

Romane se căsătorise de Tânără, probabil pentru a respecta tradițiile. Născuse trei copii unul după altul, apoi se dedicase în întregime muncii ca și cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut îndeplinind obligațiile culturale. Reușise să recupereze timpul! În cinci ani, obținuse un post de o mare responsabilitate în cadrul unui grup farmaceutic cunoscut la nivel mondial. O vedeam puțin, dar aveam vești despre ea din ziare. Ea îmi propusese de mai multe ori să luăm masa împreună în ultimele luni, dar eu refuzasem. Și eu trecea printr-o perioadă de muncă intensă. Rămasă fără argumente, am capitulat: „OK, Romane, voi veni“.

Traficul era fluid. În mai puțin de 25 de minute, taxiul a trecut de Conservatorul Național de Arte și Meserii și m-a lăsat la intersecția străzilor Claude-Bernard și d'Ulm. Ajunsesem mai devreme cu un sfert de oră. Am profitat de acest lucru ca să beau o cafea într-o braserie și să-mi revin după o noapte agitată încercând să emit ipoteze despre acea întâlnire misterioasă.

Eram singura clientă, cu excepția unui bărbat, lătit pe teghea, cu un pahar de vin alb în mâna, emițând teorii despre incapacitatea președintelui țării de a redresa criza. Un chelner Tânăr, înalt și slab, în ținută tradițională, îl asculta cu un interes uimitor. Aromele filtrului de cafea, amestecate cu miroslul de la bucătărie, denatura meniul zilei: tocana de joi, aşa cum era scris pe tablă, amestecată cu miroslul de clor de pe podeaua bucătăriei. Chelnerul mi-a adus rapid comanda, a pus bonul pe masă și și-a reluat discuția pasionată cu clientul de la bar.

M-am cufundat din nou în gânduri. Tonul lui Romane fusese neobișnuit. Această întâlnire neobișnuită, într-o dimineață din timpul săptămânii, era ceva ce nu i se potrivea. Ce avea atât de important să-mi spună? De ce azi?

Ora 9:55.

Am ieșit din braserie și am traversat strada, călcând în picioare toamna. Frunzele platanului se lăsau purtate într-un vals în trei tempi: piciorul meu drept le împriștea, cel stâng continua dansul, apoi vântul mi le aducea înapoi într-un vîrtej neîntrerupt. Deși cerul era albastru, răcoarea dimineții nu lăsa nicio îndoială asupra anotimpului.

Am început să urc pe strada d'Ulm și m-am oprit în fața uneia dintre intrările de la ENS. Pe vremea când eram încă studentă, reușisem să fac rost de un permis de intrare datorită unei cuceriri care studia aici, ceea ce ne permisese să profităm timp de un an de arhive, de manuscrise inedite și de întâlniri fierbinți! Mă mira faptul că Romane îmi dăduse întâlnire aici, nu mai venisem niciodată împreună în acest loc.

În fața grilajului negru din fier, amintiri intacte au început să defileze când privirea mi s-a așezat pe numărul „45“. Nu corespundeau celui pe care mi-l spusese Romane cu o zi înainte, „26“. Am mai așteptat cinci minute, dar, cum nu o vedeam sosind, m-am dus la numărul indicat. Romane nu era genul care să întârzie și nici nu suporta acest lucru la ceilalți. Am zărit-o de departe făcându-mi semn, așa că am început să grăbesc pasul. Lookul sportiv nu era deloc genul ei. Cu parka neagră lucioasă, blugii mulați și pantofii sport, părea mai degrabă pregătită de o plimbare prin pădure. O căciulă gri din lână care îi ascundea o parte din ochi m-a mirat și mai mult. M-am grăbit să o îmbrățișez, iar ea m-a strâns tare în brațe, așa cum făcea de fiecare dată.

— Ce-i cu toate misterele astea? Ce ai atât de important să-mi spui? Am venit, dar nu prea am timp în dimineață asta, știi ce înseamnă... munca!

Romane m-a ascultat fără să mă întrerupă. Chipul ei delicat, pielea netedă și mată și privirea blandă și hotărâtă

mă emoționau. În ciuda forței pe care o degaja, în această dimineață părea fragilă. Își epilase sprâncenele, preferând să le deseneze cu creionul. Mi se părea o greșelă, dar m-am ferit să-i spun. În loc de răspuns, a ridicat capul spre numărul 26. I-am urmărit privirea: o placă mare cenușie trona deasupra ușii de la intrare pe care stătea scris cu alb „Spital“ alături de sigla în relief „Institutul Curie“. Era pentru prima dată când vedeam această clădire imensă care ocupa o treime din stradă.

— Ce căutăm... aici...? Sâangele îmi îngheță în vene. Am simțit un curent electric prin tot corpul. Devenisem o stană de piatră, cu gura căscată. Încercam să mă liniștesc căutând să-i văd minunatul păr negru buclat prin împletitura căciulii, dar nimic. Mi-am dus mâinile la gură pentru a-mi ascunde stupefacția. Ochii îmi rămăseseră ațintiți pe fața ei. Lacrimile au început să-miurgă și cuvintele mi-au rămas în gât.

— Ca de obicei, nu-ți ia mult timp să te prinzi! mi-a șoptit ea luându-mă de braț.

Institutul Curie luptă împotriva cancerului de zeci de ani, mi-a fost simplu să fac legătura. Mi-am adunat toate forțele ca să nu mă las cuprinsă de emoții. Simteam cum mi se taie picioarele, dar m-am străduit să mă stăpânesc.

— La dracu', Romane... nu tu!

S-a uitat la mine, resemnată.

— Eu ca oricine altcineva, Maëlle.

Apoi a continuat, cu o voce sigură pe ea:

— Mă rog, nu te-am chemat aici ca să-ți se facă milă de soarta mea. Știu că te grăbești, eu sunt programată la chimioterapie, hai cu mine și îți voi explica de ce te-am sunat.

— Da, nu-ți face griji, nu e contagios! Hai cu mine, o să întârzii.

M-am luat după ea, ca lovită în moalele capului. Romane a trecut de recepție fără să se opreasca. Miroslul de spital puseșe stăpânire pe mine. Amestecul de dezinfectant cu durere m-a făcut să regret cafeaua de mai devreme. Nu știam care dintre noi era mai bolnavă, dar, în acel moment, cu siguranță eu!

După ce am trecut printr-un hol întunecat și nesfărșit, am ajuns în fața unui fel de culoar, o galerie exterioară de vreo douăzeci de metri care leag cele două clădiri. Romane a făcut o scurtă pauză. Centrul de chimioterapie era în alt sector. Pasarela acoperită cu plexiglas lăsa lumina să intre, eu aveam însă impresia că trec printr-un culoar al morții. Picioarele deja febrile îmi tremurau, inima îmi bătea din ce în ce mai tare și stomacul îmi paralizase. Am trecut pe lângă un bolnav, cu capul chel, fără gene și sprâncene. Apoi pe lângă a doua pacientă, cu perfuzia în mâna, care abia respira. A schițat un zâmbet, pe care Romane i l-a întors spontan. Fără să îndrăznesc să ridic capul, am mormăit un „Bună ziua“, cuvinte care mi-au rămas prinse în nodul din gât.

La capătul culoarului, două rânduri de câte patru scaune libere stăteau spate în spate. M-am așezat pe primul scaun ca să-mi vin în fire, în timp ce prietena mea îi spunea numele unei secretare, Carole.

— Bună ziua, vă scot etichetele, a confirmat femeia cu amabilitate. Entuziasmul și increderea lui Romane mă zăpăceau, părea să nu-i fie deloc frică, vorbindu-i ca unei vânzătoare care îi propunea să meargă la cabina de probă. Succes, doamnă!

Romane a salutat-o și s-a întors spre mine.

— Vii? E puțin mai încolo. A pornit grăbită pe culoarul din față. Cum puteam să mă ridic? Cum să găsesc forța de a înfrunta această suferință? Nu eram gata să trăiesc aşa ceva, mușchii mi se blocaseră. Stăteam înmărmurită pe scaun, aproape că mi se făcuse rău. Romane s-a întors și s-a repezit spre mine, îngrijorată. Nu te simți bine, ești palidă, vrei un pahar cu apă?

— Nu... eu... ăăă... e prea șocant, nu mi-am imaginat...

Gândurile mi se amestecau. O durere de cap puseșe capac stării mele jalnice.

— Dacă preferi să aștepți afară, vin și eu imediat. Te grăbești? Fără să aștepte răspunsul meu, a sărit repede în picioare. Mă duc să-ți aduc un pahar cu apă, mă întorc imediat.

Carole s-a ridicat și a venit lângă mine.

— Nu te îngrijora, prima dată e mai greu, apoi te obișnuiești.

— Te obișnuiești? Cu ce?

— Cu miroslul, cu aspectul celorlalți pacienți... să nu porți suferința lor. Când faci abstracție de aparențe, mai rămâne doar un adevăr: lupta împotriva bolii. Singurul mod de a-ți ajuta prietena este să crezi în ea și să-i dai forță indispensabilă de care are nevoie.

— Mi-ar plăcea mult, dar nu sunt sigură că am energia necesară.

— O ai, fiindcă ea te-a ales! O văd în fiecare săptămână de șase luni încoace cu aceeași dorință de a lupta și cu zâmbetul pe buze. Din experiență, știu că aceste persoane o scot

— Sunt sigură, dar...

— Ea este bolnavă, nu tu! Este prima dată când vine însoțită, este important să fii la înălțime ca să-i creezi o imagine frumoasă.

M-a bătut ușor pe picior.

— Hai, vino-ți în fire, va fi bine, fii puternică, are nevoie de tine!

Carole s-a întors la birou. M-am ridicat, cuvintele sale mă făceau să văd limpede: Romane trebuia să poată conta pe mine, ea era cea bolnavă. Dar de ce a ales prietena mea să mă ia cu ea în această zi, când venea singură de obicei?

Și-a făcut apariția din nou, cu un pahar de apă în mână.

— Ar fi trebuit să te avertizez.

— Ba nu, doar am amețit puțin. Știi, spitalele nu prea sunt locurile mele preferate!

Am băut tot paharul dintr-o dată și m-am ridicat. Pe fața lui Romane șiroia transpirația. Nici ea nu părea să se simtă bine, și-a dat jos paltonul și l-a pus pe braț.

— Ce-ai pătit, ești toată transpirată!

— Nu pot să respir, dar nu sunt sigură că ești pregătită să mă vezi aşa cum sunt.

— Glumești, te văd deja aşa cum ești: o luptătoare care va izbândi. Scoate-ți căciula și hai să pornim la luptă. Împreună vom fi mai puternice.

M-am pregătit să nu mă pierd la vederea capului ei fără păr. Și-a scos căciula, lăsând ochii în jos ca să nu fie nevoită

să-mi susțină privirea. I-am ridicat bărbia pentru a-i vedea chipul.

— Ce noroc să ai un cap aşa frumos! Semeni cu Natalie Portman în *V de la Vendetta*. Aceeași senzualitate, același zâmbet, la fel de sexy! Am apucat-o de braț și i-am șoptit la ureche: Chiar nu o să lăsăm un cancer să ne strice viață! Carole mi-a făcut un semn discret din ochi, iar eu i-am întors gestul. Hai, Romane, să mergem! Explică-mi ce urmează să se întâmple. Mi-a zâmbit și m-a luat de braț. După ce și-a spus numele unei infirmiere, Romane a venit să aştepte lângă mine.

— Povestește-mi... Când ți-ai dat seama? De cât timp știi? Prietena mea mi-a povestit în detaliu despre primele bănuieri, despre analize, despre spaimă rezultatelor, diagnosticul, lupta, durerea, consecințele, frica... O ascultam, imaginându-mi ce îndurase, când o femeie în cămașă albă pe nume Pascale a anunțat începutul tratamentului.

— Ați venit însoțită de data aceasta?

— Da, o ieșire între fete, după multă vreme...

Romane a făcut cu ochiul. Am intrat într-o sală mare comună în care fiecare spațiu își găsea intimitatea virtuală în spatele paravanelor. Ne-am instalat fiecare la locul ei: Romane, întinsă, și-a dezgolit umărul și partea de sus a pieptului pentru a elibera cateterul, Pascale pregătise amestecurile, iar eu, aşezată în fotoliu, eram gata să leșin...

— Săptămâna trecută vi s-a administrat Taxol, azi va fi mai ușor, va fi doar Avastin. Pascale s-a apropiat de prietena mea cu un ac mare în mână.

— Sunteți pregătită?

— Da, a răspuns Romane strângând din dinți.

A tras adânc aer în piept. Am făcut și eu la fel, umflându-mi plămânii la maximum. Pascale a întepat cateterul dintr-o singură mișcare, apoi a conectat pungile cu lichid ale perfuziei de un computer care calculea picăturile.

— Aveți la dispoziție o jumătate de oră de discuții între fete! Dacă aveți nevoie de mine, anunțați-mă.

Romane nu părea să sufere, și-a ridicat spătarul patului printr-un impuls electric din telecomandă și mi-a aruncat un zâmbet plin de compasiune.

— Știu că te afectează. Nu e simplu să suportă la ce te supun, dar am să-ți cer un mare serviciu.

— Da, sigur, poți să-mi ceri tot ce vrei!

Mi-am apropiat fotoliul de suportul pe care-și sprijinea brațul ca să fiu mai aproape de prietena mea. Și-a lăsat capul în jos.

— Pe cine altcineva aş fi putut ruga, dacă nu pe tine?

Îngrijorată că nu m-aș fi putut afla la înălțimea a ceea ce ar fi putut să urmeze, ochii nu mi se mai dezlipeau de buzele ei.

— Îți amintești că, atunci când ne-am văzut anul trecut, mă întâlneam cu o echipă de cercetători pentru o misiune în Kathmandu. Trebuia să stau acolo două luni, dar la trei săptămâni de la sosirea mea am primit un mesaj de la ginecolog despre analizele pe care le făcusem înainte să plec. Rezultatele erau foarte clare.

— Cancer?

— Da. Fiind distrusă, m-am confesat unui profesor american, Jason, care locuia acolo de cinci ani. El mi-a vorbit

despre o metodă ancestrală nepaleză care permite vindecarea prin conștientizare și prin schimbarea stării de spirit.

Am ridicat din sprâncene. Romane a continuat:

— Mai multe cărți vorbesc despre această abordare, dar niciuna nu spune în ce constă. El mi-a mărturisit că pistele erau puține, dar că avea convingerea că lumea putea fi schimbată. De altfel, de astă și venise în Nepal. Romane și-a tras sufletul, ridicându-și cămașa pe piept. Într-o seară, la cină, mi-a arătat elementele tulburătoare pe care le strănsese: în perioade diferite, în țări îndepărtate unele de altele, toate elementele făceau referire la această conștientizare.

Plină de îndoială, m-am lăsat în fotoliu și mi-am încrucișat picioarele.

— Nimici nu a găsit-o în toți acești ani?

— Nu, mai mulți cercetători au fost aproape, dar nimici nu a găsit-o. Ipoteza cea mai probabilă ar fi că descoperirea a fost ascunsă de guvern în urma conflictelor dintre China și Nepal.

Ascultam fără să înțeleg unde voia să ajungă Romane și ce aștepta de la mine.

— Am hotărât să bat la ușile ambasadelor, am stabilit una după alta întâlniri cu ministerele din Kathmandu, dar nimici nu auzise de acest manuscris. Totuși, de fiecare dată când abordam subiectul, toți păreau preocupați. Și apoi medicul mi-a cerut să mă întorc în Franța pentru a începe tratamentele.

— Ai făcut tot ce-ai putut!

— Așteaptă să vezi mai departe: cu o zi înainte de plecare, un bărbat mi-a dat o scrisoare în holul hotelului și a fugit.